

Arrest

nr. 180 110 van 23 december 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 6 september 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 augustus 2016 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 september 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker treedt op 29 oktober 2012 in Albanië in het huwelijk met een in België verblijfsgerechtigde Albanese onderdaan.

1.2. Verzoeker wordt, op grond van artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, eerste streepje van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), toegelaten tot een verblijf in het Rijk en in de loop van 2014 in het bezit gesteld van de elektronische A-kaart.

1.3. Op 1 april 2015 wordt het verblijfsrecht van verzoeker verlengd tot 11 april 2016.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 3 augustus 2016 de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 23 augustus 2016 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,
wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

[...]

Nationaliteit: Albanië

[...]

Gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).

De vervoegde vreemdeling bewijst niet voldoende dat zij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in §5 van artikel 10 van de wet van 15.12.1980 om in haar eigen behoeften en deze van haar familieleden te voorzien, teneinde dat deze laatsten niet ten laste van de openbare overheden zouden vallen. Uit de aangebrachte documenten blijkt dat de echtgenote van betrokkene sedert mei 2015 werklozensteun geniet.

Op 01.04.2015 werd een brief verstuurd met toelating om de A-kaart van bovenvernoemde persoon te verlengen tot 11.04.2016. In deze brief werd tevens vermeld welke stukken er dienen overgemaakt te worden voor een volgende vraag tot verlenging van de A-kaart, waarnaar tevens vermeld wordt "indien betrokkene of de referentiepersoon een werkloosheidsuitkering geniet: bewijzen dienen overgemaakt te worden dat hij/zij actief op zoek zijn naar werk". Deze brief werd aan betrokkene betekend op 16.04.2015.

Op 17.03.2016 werd een nieuwe verlenging gevraagd voor de verlenging van de A-kaart. Als bewijs van bestaansmiddelen werd een bewijs van werklozensteun overgemaakt maar niet de bewijzen dat mevrouw en/of meneer actief op zoek zijn naar werk.

Betrokkene ondertekende op 31.03.2016 een document waarbij bewijzen worden gevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Na een onderzoek betreffende de voorwaarden bepaald in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 (aard en hechtheid van de gezinsband, duur verblijf in het Rijk, familiebanden of culturele / sociale banden met land van herkomst) werden volgende documenten overgemaakt:

Wat betreft het actief naar werk zoeken van de echtgenote van betrokkene (cfr. artikel 10 §5 van de wet van 15.12.1980):

Slechts drie bewijzen van sollicitatie werden overgemaakt, deze dateren van 21 ..02.2016 en 22.03.2016: hieruit blijkt echter dat mevrouw pas stappen onderneemt actief op zoek te gaan naar werk als het verblijf van betrokkene in het gedrang komt. Trouwens, drie sollicitaties bewijzen niet dat de referentiepersoon/betrokkene actief werk zoekt.

Tevens werden 20 bewaarde vacatures overgemaakt waarvan ook er dateren van 2010; deze betreffen echter geen bewijzen van sollicitaties.

Een opleiding leerpunt voor Nederlands waarvan datum inschrijving 29.06.2015 en 27.10.2015 : aangezien het volgen van deze cursus een verplichting is, toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken.

Aangezien betrokkene geen andere bewijzen voorlegt kan gesteld worden dat op basis van deze documenten niet kan afgeleid worden dat een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor betrokkene.

Deze documenten tonen niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken.

Het feit dat betrokkenen een gezin vormen in België en een kind hebben dat in België is geboren, is geen reden om betrokkene te ontslaan van de verplichting om te voldoen aan de voorwaarden voor het verlengen van de verblijfskaart en garandeert dus niet het verblijfsrecht zonder meer. Dit vormt op zich ook geen belemmering voor het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het hoger belang van het kind wordt niet geschaad door een tijdelijke afwezigheid van betrokkene om zich in regel te stellen.

Het gezin is zelf verantwoordelijk voor het niet voldoen aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen, een voorwaarde waarvan ze op de hoogte waren gesteld.

Er zijn geen aanwijzingen dat er belemmeringen zijn om betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven op basis van artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstrekt.

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Dat, als gevolg van de verzoekers betekende beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, verzoeker niet langer in België kan verblijven en België, waar hij samenwoont met zijn echtgenote en kind, dient te verlaten.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoeker gepleegde inbreuken.

Dat de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar hij zijn privé-en gezinsleven heeft opgebouwd, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoeker.

Verweerder trekt verzoekers verblijfsrecht in op basis van art. 11, §2, eerste lid, 1° Vw. zonder rekening te houden met verzoekers gezinssituatie en langdurig verblijf in België, met verzoekers integratie in de Belgische samenleving en met verzoekers in België schoolgaande minderjarig kinderen.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 27 april 20124 waarin werd gesteld dat de bestreden beslissing, genomen op basis van art. 11, §2, eerste lid, 1° Vw. (omdat de specifieke voorwaarden van art. 10 Vw. niet meer voldaan zijn), schending inhoudt van het art. 8 E.V.R.M. omdat, hoewel verweerder op de hoogte was van de gezinssituatie van verzoeker, deze naliet een correct evenwicht proberen te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging en een belangenafweging te doen met betrekking tot de huidige gezinssituatie van de verzoekende partij."

2.1.2. Verzoeker beroept zich op een gezinsleven in België met zijn echtgenote en hun kind, die beiden legaal in het Rijk verblijven. Hij stelt dat de bestreden beslissingen een niet gerechtvaardigde inmenging uitmaken in zijn recht op een privé- en gezinsleven en aldus indruisen tegen artikel 8 van het EVRM. Hij betoogt dat de Belgische Staat geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen en niet blijkt dat verweerder de betrachting heeft gehad een correct evenwicht te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Hij stelt dat een belangenafweging niet blijkt en geen rekening werd gehouden met zijn gezinssituatie en langdurig verblijf in België, met zijn integratie in de Belgische samenleving en het gegeven dat hij een schoolgaand minderjarig kind heeft in België.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- of gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- of gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM. Dit privé- en/of familie- of gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissingen.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM op zich niet wordt betwist. Verweerder gaf daarentegen wel aan dat verzoeker, in antwoord op een uitnodigingsbrief waarbij hij werd verzocht het bestuur in kennis te stellen van concrete elementen inzake de duur van het verblijf in België die zich kunnen verzetten tegen het niet verder verlengen van het verblijfsrecht, louter het bewijs voorlegde van een gevolgde opleiding Nederlands die verplicht was voor hem en dat aldus niet blijkt dat er sprake is van een bijzondere integratie in België of van grote inspanningen om zich te integreren. Er dient te worden aangenomen dat verweerder aldus, niettegenstaande het eerdere tijdelijke verblijf van verzoeker in België, geen beschermenswaardig privéleven in België weerhield dat los staat van de gezinssituatie. Door thans op bijzondere algemene wijze te wijzen op een langdurig verblijf in België en een integratie in de Belgische samenleving, zonder in te gaan op voormelde motivering of zijn betoog op dit punt te concretiseren, toont verzoeker niet aan dat voormelde beoordeling van het bestuur enig concreet aspect ten onrechte onbesproken heeft gelaten of kennelijk onredelijk is. In casu dient in dit verband ook te worden opgemerkt dat verzoeker pas eind 2013 België zou zijn binnengekomen en in de loop van 2014 in het bezit werd gesteld van de A-kaart, die eenmalig werd verlengd. Het voorgehouden langdurige verblijf dient aldus te worden genuanceerd. De duur van het verblijf in België, dat bovendien steeds een tijdelijk verblijf betrof, is aldus nog niet van die aard dat een beschermenswaardig privéleven in dit land evident is. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de duur van het verblijf in België en zijn integratie van die aard zijn dat aldus een beschermenswaardig privéleven in België blijkt dat door het bestuur specifiek in rekening diende te worden gebracht en waaromtrent een verdere belangenafweging zich opdrong. Voor de verdere bespreking van het middel wordt, gelet op voorgaande bespreking, enkel nog uitgegaan van een beschermenswaardig gezinsleven in België.

Inzake de vraag of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, wijst de Raad er allereerst op dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan

herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet worden onderzocht in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie van weigering van een voortgezet verblijf. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 EVRM worden gevrijwaard. Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

In het thans voorliggende geval worden de bestreden beslissingen genomen krachtens de Vreemdelingenwet, waarvan de bepalingen dienen te worden beschouwd als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren. De bestreden beslissingen kennen aldus een wettelijke basis en streven een legitiem doel na. Het stellen van een bestaansmiddelenvereiste houdt verband met het belang van het economisch welzijn van het land (zie ook GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.11.4). In het licht van het voorgaande kan verzoeker niet ernstig voorhouden als zou verweerder geen enkel voordeel hebben bij het nemen van de bestreden beslissingen.

De inmenging in het gezinsleven van verzoeker is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden beoogd in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging wordt gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), §

113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

De Raad stelt in dit verband vast dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij voorhoudt dat geen enkele belangenafweging blijkt in het licht van zijn gezinsleven of dat op geen enkele wijze blijkt dat het bestuur de betrachting had een correct evenwicht te vinden tussen het algemene belang en zijn persoonlijke en gezinsbelangen.

Uit de motiveringen van de bestreden beslissingen blijkt zo dat verweerder zich geenszins heeft beperkt tot de vaststelling dat niet langer blijkt dat is voldaan aan de verblijfsvoorwaarden, met name dat niet langer blijkt dat verzoekers echtgenote beschikt over de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet, doch hij eveneens een onderzoek voerde in het licht van artikel 11, § 2, voorlaatste lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling houdt in dat het bestuur bij de beëindiging van het verblijfsrecht rekening houdt met de aard en de hechtheid van de gezinsband en met de duur van het verblijf in het Rijk, alsook met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst. Hij nodigde verzoeker uit om in dit verband stukken of gegevens voor te leggen en stelde vast dat verzoeker in dit verband enkel een bewijs van een verplichte cursus Nederlands voorlegde. Hij oordeelde dat aldus geen bijzondere integratie en evenmin bijzondere inspanningen tot integratie blijken. Wat de gezinsband betreft, bracht verzoeker aldus niet aan dat er specifieke elementen in rekening dienden te worden gebracht. De Raad stelt vervolgens vast dat verweerder in zijn beslissing wel degelijk afzonderlijk is ingegaan op het gegeven dat verzoeker een gezin heeft in België met zijn echtgenote en een kind dat in dit land is geboren. Hij gaf evenwel aan dat voor hem geen concrete elementen voorliggen die maken dat dit gezinsleven verzoeker ontslaat van de wettelijke verplichtingen voor een verlenging van het verblijfsrecht en dit gezinsleven het nemen van de thans bestreden beslissingen niet in de weg staat. Verweerder benadrukte dat het gezin zelf verantwoordelijk is voor het niet langer voldoen aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen, waarbij dient te worden aangenomen dat hij aangaf dat verzoeker en zijn echtgenote er duidelijk van op de hoogte waren gesteld dat indien de bestaansmiddelen bestaan uit werkloosheidsuitkeringen ook het bewijs dient te worden geleverd dat de echtgenote actief op zoek is naar werk en zij niettemin op dit punt geen overtuigende stukken konden voorleggen. Hij motiveerde verder dat het hoger belang van het kind niet wordt geschaad door een tijdelijke afwezigheid van verzoeker opdat de verblijfsrechtelijke situatie in regel wordt gesteld.

De Raad stelt vast dat verzoeker op geen enkele wijze concreet ingaat op voormelde beoordeling, waarbij verweerder aangeeft zwaar te tillen aan het gegeven dat verzoeker ervan op de hoogte was dat hij bij het voorleggen van werkloosheidsuitkeringen in hoofde van zijn echtgenote ook diende aan te tonen dat deze laatste werk zocht en niettemin zulks niet dan wel niet op overtuigende wijze kon worden aangetoond. Verder was hij van oordeel dat de bestreden beslissingen enkel een tijdelijke verwijdering van zijn gezinsleden inhouden, nu verzoeker opnieuw het Rijk kan binnenkomen en hier verblijven van zodra het vereiste bewijs alsnog wordt geleverd. Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in aan te tonen dat verweerder aldus is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of op onzorgvuldige dan wel kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen. Hij geeft niet aan dat enig concreet aspect betreffende zijn gezinsleven ten onrechte onbesproken is gebleven.

De Raad benadrukt dat verzoeker niet aantoont dat de in België geldende wetgeving inzake gezinshereniging op zich werd miskend door het nemen van de bestreden beslissingen. De in casu in dit verband geldende wetsbepalingen schenden artikel 8 van het EVRM op zich niet (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.17.9). In casu kon verweerder aldus aangeven dat het loutere gegeven dat er een gezinsleven bestaat nog niet betekent dat de verblijfsvoorwaarden niet langer dienen te zijn vervuld opdat men in het Rijk mag verblijven. Evenwel kan niet worden uitgesloten dat een concrete situatie wordt gekenmerkt door specifieke omstandigheden die maken dat alsnog een miskenning van artikel 8 van het EVRM aan de orde is. Elke situatie dient aldus ook afzonderlijk te worden getoetst aan deze verdragsbepaling en de specifieke omstandigheden dienen in rekening te worden gebracht en te worden afgewogen. Zoals blijkt uit voorgaande bespreking kan worden aangenomen dat verweerder in de thans voorliggende situatie zich niet beperkte tot een strikte toepassing van de wet doch afzonderlijk is nagegaan of het gezinsleven en de belangen van het kind zich hiertegen niet alsnog verzetten en een belangenafweging doorvoerde. De bijzonder algemene kritiek die verzoeker in dit verband naar voor brengt is niet van aard aan te tonen dat verweerder geen juist evenwicht zou hebben betracht of geëerbiedigd tussen verzoekers belangen en het algemeen belang.

Verzoeker en zijn echtgenote wisten dat verzoekers verblijfsrecht kon worden beëindigd, of niet zou worden verlengd, wanneer niet langer was voldaan aan de verblijfsvoorwaarden en waren ervan op de hoogte gesteld dat indien de bestaansmiddelen bestonden uit werkloosheidsuitkeringen het bewijs diende te worden geleverd dat de echtgenote actief werk zoekt. Zij hadden de mogelijkheid om zulks voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen aan te tonen en betwisten niet dat zij dit bewijs van actief werk zoeken niet konden leveren waar de echtgenote pas (beperkte) stappen ondernam om werk te zoeken op het ogenblik dat het verblijfsrecht van verzoeker in het gedrang kwam. Verzoeker weerlegt het gestelde niet dat indien zijn echtgenote daadwerkelijk actief werk zoekt en hiertoe de vereiste stukken voorlegt hij kan terugkeren naar België, en aldus er slechts sprake hoeft te zijn van een tijdelijke verwijdering totdat hij en zijn echtgenote zich hebben geconformeerd aan de geldende verblijfsreglementering. Hij weerlegt evenmin het gestelde dat in deze situatie het hoger belang van het kind niet wordt geschaad. De Raad benadrukt in dit verband ook dat het voorleggen van stukken dat de echtgenote actief op zoek is naar werk in dit verband geenszins kan worden beschouwd als een hinderpaal die de gezinshereniging op noemenswaardige wijze belemmert. Dit vraagt zo enkel inspanningen van de kant van de echtgenote om werk te zoeken, of een actieve houding op de arbeidsmarkt, zonder dat dit enige resultaatsverbintenis in zich houdt. Wel dient zij te overtuigen dat het haar menens is met werk zoeken, waartoe zij – maar ook verzoeker zelf – thans in gebreke blijft, terwijl van vreemdelingen die hun gezinsleven in België wensen verder te zetten wel degelijk een actieve participatie op de arbeidsmarkt mag worden verwacht. De bestreden beslissingen verhinderen verzoeker geenszins om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen van zodra hij de gevraagde bewijsstukken dat zijn echtgenote actief werk zoekt of werk heeft gevonden, kan voorleggen. Daarenboven merkt de Raad ook nog op dat verzoeker via de moderne communicatiemiddelen steeds contact kan onderhouden met zijn gezinsleden in België en hij wezenlijk ook geen noemenswaardige hinderpalen aanbrengt die aantonen dat het gezinsleven dan enkel in België mogelijk is en niet kan worden verdergezet in zijn land van herkomst of elders. De echtgenote heeft eveneens de Albanese nationaliteit en het kind is verder nog zeer jong, waardoor kan worden aangenomen dat het zich gemakkelijk kan aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Op deze punten blijken aldus evenmin concrete elementen die zich kunnen verzetten tegen de bestreden beslissingen.

In de thans voorliggende omstandigheden wordt een schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel niet aannemelijk gemaakt.

Met betrekking tot het door verzoeker aangevoerde arrest van de Raad wordt verder in de eerste plaats opgemerkt dat hierin niet kan worden gelezen wat verzoeker aangeeft. Verzoeker toont niet aan dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door hem geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. Daarenboven wordt ook benadrukt dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 11, § 2, voorlaatste lid van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht het middel toe als volgt:

“In eerste instantie stelt verzoeker vast dat verweerder verwijst naar het art. 11§2 voorlaatste lid Vw. en naar het document, welke verzoeker op 31.03.2016 zou ondertekend hebben, zonder te verduidelijken welke bewijsstukken door verzoeker werden neergelegd aangaande de aard en de hechtheid van zijn gezinsband, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Dat evenmin door verweerder in de bestreden beslissing werd gemotiveerd waarom met de door verzoeker neergelegde bewijsstukken aangaande de aard en de hechtheid van zijn gezinsband, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst geen rekening kan worden gehouden.

Dat er derhalve sprake is van schending van het art. 11§2 voorlaatste lid Vw., van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet van 29 juli 1991) en van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting.

In tweede instantie stelt verzoeker vast dat hem een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend zonder dat in de bestreden beslissing wordt aangeduid op welke wettelijke bepaling dit bevel is gesteund.

Dat derhalve het verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten niet gemotiveerd is en derhalve in strijd is met de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet van 29 juli 1991) en de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting.”

2.2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan deze zijn genomen. In de bestreden beëindigingsbeslissing wordt gesteld dat verzoekers verblijfsrecht wordt beëindigd op grond van artikel 11, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en omdat niet meer is voldaan aan een van de verblijfsvoorwaarden vervat in artikel 10 van de Vreemdelingenwet, met name de verblijfsvoorwaarde dat het vervoegde gezinslid beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 van deze bepaling. Hierbij wordt toegelicht dat de werkloosheidsuitkeringen die de echtgenote sinds mei 2015 geniet niet in rekening kunnen worden gebracht, omdat het bewijs dat deze laatste actief werk zoekt niet wordt geleverd. Er wordt verder toegelicht op welke wijze verweerder tot deze beoordeling is gekomen, waarbij wordt aangegeven dat verzoeker in kennis was van de noodzaak om bewijzen voor te leggen dat zijn echtgenote actief werk zoekt en waarbij wordt ingegaan op de in dit verband voorgelegde stukken. Verweerder motiveert vervolgens dat verzoeker op 31 maart 2016 een brief werd betekend waarbij hem werd gewezen op het bepaalde in artikel 11, § 2, voorlaatste lid van de Vreemdelingenwet – met name dat bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening wordt gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst – en waarbij hij werd uitgenodigd in dit verband bewijzen voor te leggen. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt in zijn middel, wordt vervolgens wel degelijk verduidelijkt welke stukken hij in het licht van voormelde wetsbepaling voorlegde, met name een stuk van een opleiding Nederlands, en waarom aldus geen voldoende grond blijkt die zich verzet tegen een beëindiging van het verblijfsrecht. Met name wordt gemotiveerd dat dit een verplichte cursus betreft en aldus geen bijzondere integratie of bijzondere inspanning tot integratie blijkt. Ook inzake de gezinsband met zijn echtgenote en kind wordt nog afzonderlijk gemotiveerd, zoals reeds werd aangeduid in de bespreking van het eerste middel en verzoeker toont niet aan dat enig aspect met betrekking tot deze gezinsbanden ten onrechte onbesproken is gebleven. Nu verzoeker in antwoord op dit schrijven verder niet aangaf dat er overige aspecten inzake de duur van het verblijf speelden – afgezien van zijn voorgehouden integratie tijdens dit verblijf onder de vorm van het gegeven dat hij een opleiding Nederlands volgde – en evenmin dat er concrete elementen inzake het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst speelden die zich konden verzetten tegen een beëindiging van het verblijf, blijkt niet dat op dit punt een specifieke motivering zich nog opdrong. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat de voorziene motivering in het licht van artikel 11, § 2, voorlaatste lid van de Vreemdelingenwet niet afdoende is. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt vervolgens gegeven op basis van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat verzoekers legaal verblijf in België is verstreken. Verzoeker kan aldus evenmin worden gevolgd in zijn standpunt dat de wettelijke bepaling op basis waarvan het bevel wordt gegeven niet wordt aangeduid. Er wordt ook geduid dat er geen aanwijzingen zijn van belemmeringen tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De voorziene motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig en stellen verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beëindigingsbeslissing is genomen op grond van artikel 11, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden”.

Artikel 10, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.”

Artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet bepaalt vervolgens:

“De bestaansmiddelen bedoeld in § 2 moeten ten minste gelijk zijn aan honderdttwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

In de thans voorliggende zaak is het niet betwist dat de bestaansmiddelen van de vervoegde vreemdeling bestaan uit werkloosheidsuitkeringen. Gelet op voormelde wetsbepaling dient derhalve het bewijs te worden geleverd dat de betrokken echtgenote actief werk zoekt, opdat nog steeds is voldaan aan de verblijfsvoorwaarde dat de vervoegde vreemdeling dient te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De Raad stelt vast dat verzoeker de vaststelling niet betwist dat het bewijs van actief werk zoeken niet werd geleverd, waardoor verweerder kon oordelen dat de werkloosheidsuitkeringen van de echtgenote niet in rekening kunnen worden genomen en niet langer blijkt dat deze nog beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Artikel 11, § 2, voorlaatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt vervolgens:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de

betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

Een eenvoudige lezing van de bestreden beëindigingsbeslissing leert dat verweerder de uit deze bepaling voortvloeiende verplichting op zich niet heeft veronachtzaamd. Hij wijst zo op een uitnodigingsbrief die verzoeker werd betekend op 31 maart 2016, waarbij deze laatste werd uitgenodigd bewijzen voor te leggen betreffende de elementen in laatstgenoemd wetsartikel die zich kunnen verzetten tegen een beëindiging van verblijfsrecht. Verweerder stelde vast dat verzoeker in dit verband enkel een stuk inzake een opleiding Nederlands voorlegde. Hij stelde vast dat op basis van dit stuk niet blijkt dat verzoeker bijzonder geïntegreerd is in België of bijzondere inspanningen levert om zich te integreren. Verweerder benadrukte verder dat het gegeven dat verzoeker in België een gezin vormt met zijn echtgenote en hun kind op zich geen reden is om hem te ontslaan van de verplichting om te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor het verlengen van de verblijfskaart en niet zonder meer het verblijfsrecht garandeert. Hij wijst erop dat het gezin zelf verantwoordelijk is voor het niet langer voldoen aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen, een voorwaarde waarvan ze op de hoogte waren gesteld. Hij geeft aan dat het hoger belang van het kind niet wordt geschaad door een tijdelijke afwezigheid van verzoeker van het grondgebied totdat hij opnieuw voldoet aan de verblijfsvoorwaarden.

Verweerder hield aldus rekening met zowel de ingeroepen elementen van integratie tijdens de duur van het verblijf in het Rijk als het gezinsleven in België, doch was van oordeel dat deze elementen het nemen van de bestreden beslissingen niet verhinderden. Hij gaf op voldoende duidelijke wijze aan dat voor hem het voldaan zijn aan de verblijfsvoorwaarden zwaarder doorweegt, in het bijzonder nu verzoeker en zijn echtgenote bij de eerdere verlenging reeds werden gewezen op de bestaansmiddelenvereiste, waaronder het belang om zich actief op de arbeidsmarkt te begeven indien deze bestaansmiddelen bestaan uit werkloosheidsuitkeringen, en niettemin de echtgenote niet bewijst dat zij actief werk zoekt en enkel luttel pogingen onderneemt om werk te zoeken voor het vervallen van de A-kaart van verzoeker. Hij wees er verder op dat de afwezigheid van het grondgebied van verzoeker slechts tijdelijk hoeft te zijn, totdat opnieuw is voldaan aan de verblijfsvoorwaarden, en aldus niet blijkt dat het hoger belang van het kind wordt geschaad.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat verweerder bij zijn beoordeling niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding of kennelijk onredelijk of onzorgvuldig heeft gehandeld. Hierbij wordt verder verwezen naar de bespreking van het eerste middel waarbij werd vastgesteld dat verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM geenszins aantoonde. Hij maakt geenszins aannemelijk dat er op verweerder gelet op deze verdragsbepaling een verplichting zou rusten om hem alsnog toe te laten tot een verblijf in het Rijk.

Verzoeker blijft verder ook in gebreke aan te tonen dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft gehandeld.

Een schending van artikel 11, § 2, voorlaatste lid van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Hij licht het middel toe als volgt:

“Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie,

voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.

Voorst wil verzoeker verwijzen naar het 74/13 Vw. , waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering alsnog rekening dient te worden gehouden met verzoekers kinderen, met verzoekers gezins- en familieleden in België en met verzoekers gezondheidstoestand.

Het artikel 74/13 Vw. Stelt het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat verzoeker, overeenkomstig het 74/13 Vw. , diende te worden gehoord omtrent de belangen van zijn minderjarig kind, zijn gezins- en economische situatie in België en zijn gezondheidstoestand.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden nu door verweerder geenszins rekening werd gehouden met verzoekers langdurige tewerkstelling in België, verzoekers integratie in de Belgische samenleving en met het belang van verzoekers minderjarige schoolgaande kind in België.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art. 74/13 Vw. , geen rekening hield met de belangen van verzoekers minderjarig kind en zijn gezinssituatie in België, waarvan verweerder perfect op de hoogte is.

Dat er door verweerder, in strijd met het art. 74/13 Vw. , geen enkele afweging is gebeurd.”

2.3.2.1. De Raad merkt op dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op een miskenning van artikel 41 van het Handvest. Uit de bewoordingen hiervan volgt immers duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67). Niettemin dient te worden vastgesteld dat in zoverre verzoeker zich beroept op het recht om te worden gehoord dit recht wel integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

In casu geeft verzoeker aan dat hij, wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, alsnog had moeten worden gehoord en dit onder meer omtrent de elementen vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, met name zijn gezinsleven, de belangen van zijn kind en zijn gezondheidstoestand.

Voorafgaandelijk merkt de Raad op dat verzoeker aldus op zich niet aangeeft niet te zijn gehoord wat de bestreden beëindigingsbeslissing betreft. In dit verband dient inderdaad, gelet op het uitdrukkelijke verzoek tot verlenging van de verblijfstitel en de uitnodigingsbrief betekend op 31 maart 2016, te worden aangenomen dat verzoeker in de mogelijkheid was voorafgaand aan de beslissing zijn standpunt naar voor te brengen inzake het nog voldoen aan de verblijfsvoorwaarden en de elementen vervat in artikel 11, § 2, voorlaatste lid van de Vreemdelingenwet.

Specifiek wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, wijst de Raad er vervolgens op dat volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel heeft de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 38 en 59).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, dat een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn; *Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; *Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Door de afgifte van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Het bestreden bevel moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoeker ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is in casu derhalve van toepassing.

De eerbiediging van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht vereist dat de betrokken vreemdeling in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden. Het arrest Boudjlida legt dienaangaande de verantwoordelijkheid heel duidelijk bij de lidstaten door te stellen dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit uit te vaardigen, zij dus gehouden is aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (zoals omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet) opgelegde verplichtingen te voldoen en zij de betrokkene daarover moet horen, in die zin dat de derdelander naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar moet kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die autoriteit afziet van het nemen van een terugkeerbesluit en waarbij de betrokkene zich tijdens het gehoor coöperatief moet opstellen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 49, 50 en 55).

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefte doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidelbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten Alassini e.a., C 317/08 C 320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede Texdata Software, C 418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

In die zin blijkt luidens vaste rechtspraak van het Hof, dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

De Raad merkt op dat het bestuur, voorafgaand aan het nemen van de thans bestreden beslissingen, verzoeker heeft uitgenodigd stukken of gegevens aan te brengen betreffende de aard en hechtheid van de gezinsband, de duur van het verblijf in het Rijk of het bestaan van familiebanden of culturele en sociale banden met het land van herkomst, die in rekening dienen te worden gebracht indien wordt overwogen om het verblijfsrecht niet te verlengen. Verzoeker was aldus in de mogelijkheid om op het vlak van zijn gezinsbelangen, inclusief de belangen van zijn kind, alle volgens hem relevante gegevens en/of stukken aan te brengen bij het bestuur. Er blijkt evenwel niet dat hij op dit punt enig specifiek stuk of gegeven aanbracht. Het gegeven dat deze uitnodigingsbrief kaderde binnen de vraag naar de verlenging van de verblijfskaart, doet hieraan ook geen afbreuk. De Raad benadrukt zo dat de hoorplicht niet inhoudt dat een vreemdeling nogmaals in staat moet worden gesteld om zijn standpunt kenbaar te maken omtrent een te nemen verwijderingsbeslissing indien hij reeds naar behoren en daadwerkelijk

zijn standpunt kenbaar kon maken inzake het al dan niet rechtmatig karakter van zijn verblijf (cf. mutatis mutandis HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega). In casu kan worden aangenomen dat dit het geval was, nu verzoeker gelet op de op 31 maart 2016 aan hem ter kennis gebrachte uitnodigingsbrief de mogelijkheid werd gegeven om de stukken voor te leggen inzake zijn gezinsband met zijn echtgenote en kind die in rekening dienden te worden gebracht bij de beoordeling van het al dan niet nog rechtmatig karakter van zijn verblijf.

Er moet daarenboven worden geduid dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij verweerder nog inlichtingen had kunnen verschaffen die hem er konden van weerhouden over te gaan tot de afgifte van het thans voorliggende bevel om het grondgebied te verlaten. Hij geeft zo enerzijds niet aan dat op het vlak van zijn gezinsleven of de belangen van zijn kind nog enig concreet aspect speelt dat van aard is zich te kunnen verzetten tegen de bestreden beslissingen en anderzijds brengt hij evenmin aan dat hij gezondheidsproblemen heeft die zich kunnen verzetten tegen een terugkeer naar het herkomstland. Er blijkt niet dat verzoeker thans nog concrete elementen aanbrengt die het bestuur niet gekend waren en die konden leiden tot een andere beoordeling.

In zoverre verzoeker betoogt dat hij overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende te worden gehoord omtrent zijn economische situatie stelt de Raad ten slotte vast dat deze wetsbepaling op geen enkele wijze verwijst naar de economische situatie van een vreemdeling. Daarenboven maakt verzoeker de door hem aangevoerde *“langdurige tewerkstelling in België”* op geen enkele wijze concreet aannemelijk en vindt deze ook geen steun in de stukken van het administratief dossier. Ook inzake een integratie in België maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij nog concrete elementen naar voor kon brengen.

Een miskenning van het hoorrecht of van de rechten van verdediging kan niet worden vastgesteld.

2.3.2.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is een bepaling die erop is gericht te waarborgen dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij dient te voldoen aan de door artikel 5 van de voormelde richtlijn opgelegde verplichtingen en de betrokkene daarover moet horen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, par. 49). Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM en artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag, en noodzaakt een individueel onderzoek zodat wordt gewaarborgd dat verweerder, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Het is aan verweerder om in het kader van dit onderzoek de vreemdeling vervolgens in de mogelijkheid te stellen om de nodige elementen en standpunten kenbaar te maken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op het bestreden bevel. Daargelaten de vraag of artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een bijzondere motiveringsplicht inhoudt, gaat de Raad wel na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze in zijn besluitvorming aangaande het bestreden bevel heeft betrokken, zoals vereist door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet

zelf de belangenafweging doorvoeren (zie RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen leert dat verweerder bij de beëindiging van het verblijfsrecht en de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoeker in België een gezin vormt met zijn echtgenote en kind alsook met de belangen van dit kind. Verweerder oordeelde dat het enkele gegeven een echtgenote en kind te hebben in België niet volstaat opdat men niet langer is onderworpen aan de verblijfsvoorwaarden voor gezinshereniging zoals voorzien in de wet en benadrukte dat verzoeker en zijn echtgenote kennis hadden van de verblijfsvoorwaarde dat de echtgenote diende te beschikken over voldoende bestaansmiddelen en dat indien deze bestonden uit werkloosheidsuitkeringen zij diende aan te tonen actief werk te zoeken. Verweerder stelde vast dat dit laatste niet bleek en verzoeker en zijn echtgenote hiervoor de verantwoordelijkheid dragen. Hij oordeelde dat het hoger belang van het kind niet wordt geschaad door een tijdelijke afwezigheid van het grondgebied van verzoeker totdat opnieuw is voldaan aan de verblijfsvoorwaarden. Hij gaf aan geen aanwijzingen te zien van belemmeringen in het licht van verzoekers gezinsleven, de belangen van het kind of de gezondheidstoestand die zich verzetten tegen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op de voorziene motivering kan worden aangenomen dat verweerder is tegemoetgekomen aan de op hem rustende verplichting voortvloeiende uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Er blijkt dat een afweging werd gemaakt aangaande de omstandigheden van verzoeker, in casu zijn gezinsleven en het hoger belang van het kind. Verzoeker brengt geen concrete elementen inzake de gezinssituatie, de belangen van het kind of zijn gezondheidstoestand aan die alsnog ten onrechte niet in rekening zijn gebracht en die van aard zijn zich alsnog te hebben kunnen verzetten tegen de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad herhaalt verder dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet volgt dat de economische situatie in rekening diende te worden gebracht.

Een miskenning van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.2.3. Gelet op voorgaande bespreking van de middelen dient te worden aangenomen dat verweerder heeft gemotiveerd inzake het gezinsleven en de belangen van het kind en inzake de door verzoeker aangebrachte elementen van integratie, zodat verzoeker in de mogelijkheid is na te gaan waarom verweerder ondanks deze elementen heeft besloten tot de beëindiging van het verblijfsrecht en de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij wijst thans nog op een langdurige tewerkstelling in België, doch bracht zulks niet aan in het kader van de uitnodigingsbrief betekend op 31 maart 2016 en dit blijft ook niet meer dan een loutere bewering waarvan niet het minste begin van bewijs voorligt. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting vervolgens niet aan dat verweerder bij zijn beoordeling is uitgegaan van onjuiste gegevens of heeft gehandeld op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt. Een manifeste beoordelingsfout of een miskenning van de motiveringsplicht kan aldus niet worden weerhouden.

2.3.2.4. In het licht van hetgeen voorafgaat, toont verzoeker met zijn uiteenzetting niet aan dat er sprake is van een kennelijke wanverhouding tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen, zodat hij ook niet kan worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheids- of evenredigheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.3.2.5. De toelichting van verzoeker laat ook niet toe vast te stellen dat verweerder zijn beslissingen niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.3.2.6. Het derde middel is ongegrond.

2.4. Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS